

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/262/2022
Identifikačné číslo spisu:	5114235769
Dátum vydania rozhodnutia:	10.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5114235769.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. O., narodenej G. zastúpenej Advokátskou kanceláriou Šiška & Partners s.r.o., Bratislava, Palisády 33, IČO: 36861961, proti žalovanému Spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti zapísaní na LV č. G. vedeného na Okresnom úrade Kysucké Nové Mesto - katastrálny odbor, pre katastrálne územie Q., obec Q., v zastúpení - URBARIÁT, pozemkové spoločenstvo v Q. V. R., V. T. XXX, IČO: 42349737, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. Martin Chlapík, s.r.o., Žilina, Sládkovičova 13, IČO: 47253339, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/352/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. marca 2022 č. k. 7Co/4/2022, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16. marca 2022 č. k. 7Co/4/2022 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. júla 2021, č. k. 2C/352/2014-250 v znení opravného uznesenia v označení žalovaného, zamietol žalobu na určenie, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou pozemkov - parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 111 m², parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvorie o výmere 60 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 93 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 68 m², nachádzajúce sa v k. ú. Q. V. R., zapísané na LV č. XXXX a pozemkov - parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 19 m², parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 55 m² a parc. č. XXXX/X - orná pôda o výmere 108 m², nachádzajúce sa v k. ú. Q. V. R., ktoré nie sú zapísané na žiadnom liste vlastníctva a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Výkonaným dokazovaním súd zistil, že 10. júla 1996 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi X. H., rod. Q. ako predávajúcou a v tom čase maloletou navrhovateľkou, ako kupujúcou, v zastúpení svojich rodičov J. O. a E. O., vo forme notárskej zápisnice N 209/96, Nz 192/96 zo dňa 08. 10. 1996, predmetom ktorej bol predaj a kúpa nehnuteľnosti: pozemku KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 132 m², pozemku KN parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvorie o výmere 60 m², pozemku KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 146 m², pozemku KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 175

m2 spolu s domom súp. č. G. postaveného na pozemku parc. č. G./X. Z rozhodnutia bývalého ŠN v Z. č. D XXX/XX po nebohom N. H., ktorý zomrel G. súd zistil, že preberateľkou dedičstva - X domu č. XXX v Q. V. R., X vedľajších stavieb, 1/2 trvalých porastov, 1/2 parcely „E“ č. XXXX, XXXX a XXXX k. ú. V Q. V. R. sa stala manželka poručiteľa X. H., rod. Q.. Z ďalšieho dôkazu - výzvy Okresného úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálny odbor, zo dňa 04. februára 1997 bolo zistené, že adresát J. O., otec žalobkyne bol vyzvaný na odstránenie vady podaného návrhu, na vykonanie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy z 10. júla 1996, z dôvodu, že vlastníctvo nie je preukázané, je potrebné určenie vlastníctva dokázania žalobou alebo osvedčením o vydržaní, pričom u pozemnoknižnej vložky č. XXX hoci je i čiastočne zničená, je uvedené veľa vlastníkov a zrejme sa jedná o urbársky majetok. Dom sup. č. XXX nie je evidovaný pri parc. č. XXXX/X, vo vzťahu ktorej užívateľom pozemku je mesto Q. V. R.. Z vyjadrenia OÚ KNM, odbor katastrálny ďalej vyplýva, že vo vzťahu k parceliam č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X je vlastníctvo evidované na LV č. XXXX k. ú. Q. V. R. v prospech jednotlivých spoluvlastníkov urbárskeho spoločenstva žalovaného, a to na základe rozhodnutia Okresného úradu v Kysuckom Novom Meste, odbor pozemkový, poľnohospodárstva lesného hospodárstva č. D na základe ktorého došlo k zápisu vlastníckeho práva v dôsledku registra obnovennej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“) v k. ú. Q. V. R., ktorý bol ukončený dňom 15. júla 2011. ROEP vo vzťahu v žalobe označeným parceliam č. XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X, ktoré v súčasnej dobe nie sú zapísané na žiadnom liste vlastníctva, nebol uskutočnený. Aj keď pozemnoknižný hárok č. XXX k. ú. Q. V. R., v ktorom mala byť zapísaná pozemnoknižná parcela č. XXXX bol zničený, skutočnosť, že v dávnej minulosti táto parcela bola urbárskym pozemkom a jednalo sa o spoločnú nehnuteľnosť spoluvlastníkov - urbárikov, vyplýva z prílohy zo dňa 15. februára 1936 k § 13 a § 247 nariadenia č. 7000/1914 súvisiaceho s vytvorením pozemkového družstva a neoddeliteľných spoločných pastvín. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav, keďže vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. júla 1996 v prospech žalobkyne nebol vykonaný, keďže nedošlo k odstráneniu vady podaného návrhu na vykonanie vkladu vlastníckeho práva, vzhľadom na tvrdenie žalobkyne, že o nedostatkoch návrhu sa dozvedela až v roku 2007, keď bola požiadaná žalovaným o uvoľnenie predmetných nehnuteľností, ako aj na skutočnosť, že žalovaný v správnom konaní v prebiehajúcom ROEP preukázal vlastníctvo nadobudnuté a zapísané už v dávnej minulosti na bývalých podielnikov urbárskeho spoločenstva vo vzťahu k parcelám zapísaných v súčasnej dobe na LV č. XXXX, dospel súd k záveru, že žalobkyňa za týchto okolností nemohla byť dobromyseľná v užívaní parciel a vlastnícke právo na základe vydržania nadobudnúť nemohla. Zároveň súd prvej inštancie v bode 23. a 24. rozsudku skonštatoval, že žalobkyňa neosvedčila svoj naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP (teraz § 137 CSP). Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.2. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodný procesný návrh žalobkyne na vydanie rozsudku na základe uznania podľa § 153a ods. 1 OSP (teraz § 282 CSP), keďže nositeľmi hmotnoprávnych práv a povinností z titulu vlastníctva pozemkov sú jednotliví spoluvlastníci pozemkového spoločenstva, ktorí sú zapísaní v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva. Samotné spoločenstvo v takomto spore vecnú legitimáciu nemá, výbor len zastupuje spoluvlastníkov, ale nekoná v ich mene a na ich účet. Žalobkyňa ďalším návrhom sa snažila konvalidovať svoje podanie tým, že ako žalovaných označila všetky osoby, ktoré sú vedené ako spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti zapísaní na LV č. XXXX na základe § 16 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách. Uvedený návrh súd neakceptoval, keďže odstránenie tejto procesnej vady by neprinieslo žiadnu zmenu vo výsledku tohto konania, keď návrh na vydanie rozsudku na základe uznania nepovažoval za dôvodný, keďže s takýmto návrhom by museli súhlasiť všetci spoluvlastníci zapísaní na LV č. XXXX a vyjadrenie k návrhu pôvodne označeného žalovaného v zastúpení predsedu spoločenstva R. D. z 09. marca 2015 nemohlo vyvolať hmotnoprávne účinky pre uznanie vlastníckeho práva v prospech žalobkyne.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 16. marca 2022 sp. zn. 7Co/4/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP), žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania a nariadil súdu prvej inštancie opraviť v záhlaví jeho rozsudku označenie žalovaného.

2.1. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobkyňa podmienky

nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka - k pozemkom v súčasnej dobe zapísaných na LV č. XXXX k. ú. Q. V. R. - parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, vlastníctvo ktorých je zapísané na žalovaných a taktiež k parc. č. XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X, ktorých vlastníctvo v katastri nehnuteľnosti nie je vedené na žiaden subjekt - v konaní nepreukázala. Žalobkyňa na základe podanej žaloby tvrdila, že sporné nehnuteľnosti nadobudla právnym titulom vydržania. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, musia byť splnené zároveň tieto predpoklady: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržačiu dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby, c) spôsobilý predmet vydržania. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k vydržaniu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je oprávnenosť držby. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci držiteľom, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako svojou. Oprávnenou môže byť len dobromyseľná držba. K posúdeniu, či držiteľ v dobre viere je alebo nie je, treba vždy pristupovať z objektívneho hľadiska, teda nie z aspektu osobného (subjektívneho) presvedčenia toho, kto tvrdí dobromyseľnosť držby; vždy je potrebné brať do úvahy, či (by aj každý iný, v obdobnej situácii sa nachádzajúci) držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že užíva vec, ktorej vlastníctvo nenadobudol. Dobrá viera (vnútorné presvedčenie) držiteľa musí mať základ v takej objektívnej danej skutočnosti, ktorú právo inak uznáva za právny dôvod (titul) vzniku vlastníctva. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí, ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu takýto právny titul svedčí. Súd prvej inštancie na základe výsledku vykonaného dokazovania posudzoval dobromyseľnosť držby žalobkyne vo vzťahu žalobkyňou tvrdeného titulu držby a správne dospel k záveru, že táto nebola dobromyseľným držiteľom nehnuteľností po celú dobu držby. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacími dôvodmi žalobkyne, že údajný nedostatok vlastníckeho práva prevodcu a nesplnenie podmienok vkladu do katastra nehnuteľností má význam len ku katastrálnemu (správnemu) konaniu a nemá význam pri posudzovaní okolností nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Z podanej žaloby je zrejmé, že právnym titulom, od ktorého žalobkyňa odvodzuje podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva na základe vydržania je uzatvorená kúpna zmluva medzi X. H. rod. Q. ako predávajúcou a v tom čase maloletou žalobkyňou zo dňa 10. júla 1996, uzatvorenou formou notárskej zápisnice pred notárskym úradom J.. Q. č. N 209/96, Nz 192/96, ktorému predchádzalo rozhodnutie Okresného súdu v Čadci z 08.10.1996 č. k. 15Nc 126/96 o schválení právneho úkonu v mene maloletej, predmetom ktorej bol prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam, pozemkom - KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 132 m², KN parc. č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 60 m², KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 146 m² a KN parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 175 m²; predmetom prevodu bol aj dom sup. č. XXX postavený na pozemku - KN parc. č. XXXX/X. Ako vyplýva z obsahu podanej žaloby (bod VII.) ako aj zo záveru súdu prvej inštancie vyjadreného v bode 18. odôvodnenia rozsudku, po doručení kúpnej zmluvy Okresnému úradu Kysucké Nové Mesto na vykonanie vkladu vlastníckeho práva dňa 06. 12. 1996, dňa 04. 02. 1997 vyzval katastrálny úrad na odstránenie nedostatkov návrhu, a to z dôvodu, že vlastníctvo (žalobkyne) nie je preukázané, je potrebné určenie vlastníckeho práva, dokázanie žalobou alebo osvedčením o vydržaní. Dňa 02. 07. 1997 katastrálny úrad zaslal v poradí druhú výzvu a posledná výzva - urgencia bola zaslaná dňa 26. 01. 1998 s tým, že vkladové konanie bolo následne zastavené dňa 23. 02. 1999. Z uvedeného je zrejmé, že podmienky prevodu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy v zmysle § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka nenastali (pre účinnosť zmluvy bolo potrebné rozhodnutie príslušného orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva). Preto v danom čase, pokiaľ zákonní zástupcovia (rodičia) v tom čase maloletej žalobkyne mali vedomosť o tom, že na základe podmienok zákona č. 162/95 Z. z. o katastri nehnuteľností a zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“) a v zmysle § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebolo vydané rozhodnutie o vykonaní vkladu vlastníckeho práva, žalobkyňa od momentu rozhodnutia správneho orgánu nemohla byť dobromyseľná v tom, že vec - pozemky, ktoré boli predmetom prevodu vlastníckeho práva jej patria, a že tieto pozemky užíva v dobrej viere. Už skutočnosť, že správny orgán

pri rozhodovaní o tom, či povolí alebo nepovolí vklad vlastníckeho práva na základe katastrálneho zákona vo výzve č. 1 upovedomil žalobkyňu (jej zákonných zástupcov) na doloženie dokladov o tom, či vo vzťahu k prevádzaným nehnuteľnostiam im skutočne svedčí vlastnícke právo, bolo už spochybnením vlastníckeho práva k prevádzaným pozemkom. Uvedené bolo potrebné hodnotiť aj so správou Okresného úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálny odbor z 09. 07. 2021, z ktorej vyplýva, že vo vzťahu k parcelám č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva je uvedené Rozhodnutie Okresného úradu v Kysuckom Novom Meste, odbor pozemkových, poľnohospodárstva lesného hospodárstva č. A XXXX/XXXXX titulom schválenia ROEP, pričom zápis ROEP do katastra nehnuteľností pre k. ú. Q. V. R. bol ukončený dňa 15. 07. 2001. Podľa zaužívanej súdnej praxe síce zápis vlastníckeho práva v konaní ROEP nie je prekážkou k tomu, aby fyzická osoba sa mohla ku takto zapísanému vlastníctvu domáhať vlastníckeho práva na súde, avšak v danom prípade ani ostatné výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, predovšetkým na základe dôkaznej iniciatívy žalobkyne, nenasvedčujú jej tvrdeniu, že by k žalovaným parcelám jej vlastnícke právo svedčilo. Žalovaní v konaní ako dôkaz predložili prílohu zo dňa 15. 02. 1936 k § 13 a § 247 nariadenia č. 700/1914 súvisiacu s vytvorením pasienkového družstva a neoddeliteľných spoločných pastvín, z ktorej vyplýva, že už v uvedenom období vlastníctvo k pozemku - parc. č. XXXX zapísaného v PKN protokole č. XXX k. ú. Q. V. R. bolo vedené na spoluvlastníkov - urbárikov, ktoré skutočnosti boli potom predmetom skúmania Okresného úradu Kysucké Nové Mesto pri vydávaní rozhodnutia o priznaní vlastníckeho práva v prospech žalovaných v konaní ROEP v roku 2001. Navyše, nadobudnutie vlastníckeho práva žalobkyne od prevádzajúcej vlastníčky - X. H. rod. Q. spochybňuje aj samotný obsah dedičského rozhodnutia č. D489/87 z 23. augusta 1988, v ktorom k nadobudnutiu vlastníctva na základe dedičstva po nebohom N. H. sa vo vzťahu k parcelám č. XXXX, XXXX a XXXX k. ú. Q. V. R. konštatuje, že tieto sú zapísané v pozemnoknižnej vložke XXXX ako parcela č. XXXX/X (o výmere 60 m²), ktorá by mala byť totožná s vyššie uvádzanými parcelami, čo nezodpovedá skutočnosti a uvádzaným výmerám. Z hľadiska vyššie uvedeného odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním uvedené vyššie pod písmenami a) b) c) nepreukázala a z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil.

2.2. Nesprávne procesne súd prvej inštancie postupoval, keď nereagoval na podanie žalobkyne z 26. 10. 2020, ktorým v zmysle § 129 CSP odstránila vady podania (žaloby) v označení žalovaného/ných, ktorými sú spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti zapísaní na LV č. XXXX k. ú. Q. V. R. tak, ako ich správne označuje vo svojom rozhodnutí už odvolací súd, a s ktorými súd prvej inštancie inak konal, ako vyplýva aj z dôvodov odvolania žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie. V otázke výkladu (interpretácie) ust. § 16 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. odvolací súd vychádzal zo záverov vyjadrených v dôvodoch rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. k. 8Cdo/31/2018 zo dňa 15. apríla 2019. Z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva záver, že výbor môže zastupovať členov spoločenstva pred súdmi a orgánmi verejnej správy vo veciach nadobúdania vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré sa majú stať súčasťou spoločnej nehnuteľnosti. Uvedené je zrejme aj z bodu 37. (Osobitná časť) dôvodovej správy k zákonu č. 110/2018 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, z ktorého vyplýva, že uvedenou novelizáciou sa upravuje nejasná formulácia oprávnenia výboru zastupovať členov spoločenstva v prípade „sporných nehnuteľností, ktoré sa majú stať súčasťou spoločnej nehnuteľnosti“; ide o nadobudnutie tých častí spoločnej nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo je z rôznych dôvodov sporné. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/31/2018 v bode 38. ďalej vysvetľuje, akým spôsobom majú byť jednotliví členovia spoločenstva v žalobe označení, keď nie je potrebné osobitne uvádzať každého jednotlivého člena spoločenstva, stačí poukázať, že stranou sú jednotliví spoluvlastníci žalovanej spoločnej nehnuteľnosti zapísaní na príslušnom liste vlastníctva zastúpení spoločenstvom v zmysle § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 97/2013 Z. z. Znenie ustanovenia § 16 ods. 2 písm. c) zákona č. 97/2013 Z. z. predstavuje výnimku zo zastupovania v sporoch o vlastnícke právo, teda, že v ostatných prípadoch sú subjektmi práv a povinností samotní členovia spoločenstva (porovnaj aj znenie § ods. 2 písm. a)), keďže výnimka spočíva v tom, že za členov spoločenstva vystupuje výbor platí len v prípadoch, ak sa jedná o nadobúdanie vlastníctva, ktoré je sporné. V opačnom prípade, ak predmetom konania je určovací návrh alebo iná žaloba, v ktorom by malo dôjsť k strate vlastníctva členov spoločenstva tak, ako je to v danom prípade, členovia spoločenstva by boli priamo dotknutí na svojich právach, keďže v prípade vyhovenia žaloby žalobkyne na určenie

vlastníckeho práva by k takejto strate vlastníctva na LV č. XXXX došlo, z dôvodu čoho jednotliví členovia spoločenstva sú v spore vecne pasívne legitimovaní. Keďže v prejednávanej veci zo strany žalobkyne došlo k odstráneniu vady podanej žaloby v označení strany sporu - žalovaného tak, že za žalovaných označil spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti - Urbariátu, pozemkové spoločenstvo Q. V. R., súd prvej inštancie bol povinný s nimi konať a vo svojom rozhodnutí ich aj takto označiť. Uvedení členovia spoločenstva (pasívne vecne legitimovaní) boli zo zákona zastúpení pozemkovým spoločenstvom - Urbariátom, pozemkové spoločenstvo Q. V. R., ktorý ich v priebehu konania až do súčasnej doby na základe takéhoto zákonného zmocnenia zastupuje. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd vo výroku rozsudku nariadil súdu prvej inštancie vykonanie opravy v označení žalovaných, pričom uvedená procesná vada (procesný postup) nemala za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej.

2.3. Za nedôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie mal v zmysle § 282 CSP rozhodnúť na návrh rozsudkom pre uznanie, na základe podania z 09. 03. 2015 - vyjadrenia k podanej žalobe, v ktorom zástupca pozemkového spoločenstva sa okrem iného vyjadril, že „nemá žiadne námietky voči zavkladovaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne p. K. tak, ako je uvedené v žalobnom návrhu zo dňa 04. 11. 2014“. V kontexte vyššie uvedených skutočností o vecnej pasívnej legitimácii jednotlivých členov spoločenstva bolo potrebné vyhodnotiť aj uvedený úkon predsedu urbariátu R. D. v podaní z 09. 03. 2015, keďže jednotliví členovia spoločenstva k takémuto úkonu nedali žiadne splnomocnenie (súhlas), ale len tieto osoby, o ktorých právach sa konalo (o pozbavení vlastníckeho práva) sa mohli kvalifikovaným spôsobom vyjadriť, či so skutočnosťami o nadobudnutí vlastníckeho práva tvrdenými žalobkyňou súhlasia alebo nie, výbor alebo predseda spoločenstva takéto oprávnenie v prebiehajúcom súdnom konaní nemal. Navyiac, uvedený súhlas je determinovaný aj spôsobom označenia žalovaného na základe podanej žaloby, keď žalobkyňa až v priebehu konania upravila označenie žalovaných v konaní, na základe čoho sa títo mohli legitímne ku skutočnostiam uvádzaných v žalobe a v priebehu konania vyjadrovať. Keďže do času, dokiaľ žalobkyňa neodstránila vady podanej žaloby v označení žalovaných - členov spoločenstva ako subjektov práv a povinností, nielen z hľadiska procesného ale aj hmotného práva potom podanie takto označeného „žalovaného“ z 09. 03. 2015 nemohlo vyvolať procesné účinky podľa § 282 CSP. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu týchto trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (mimo výroku o nariadení opravy) podala žalobkyňa dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“), jeho prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1. Za nesprávny procesný postup znemožňujúci uskutočňovanie procesných práv žalobkyne v miere zakladajúcej porušenie jej práva na spravodlivý proces v dovolaní označila nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacím súdom a nesprávne procesné postupy zhmotnené v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré jej znemožnili uplatnenie jej procesných práv. Pre vec rozhodná argumentácia súdov buď chýba, alebo nesie znaky arbitrárnosti, alebo vnútorného rozporu, čo dovolateľke neumožnilo uplatniť dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP ale len v zmysle § 420 CSP.

3.2. Dovolateľka namieta porušenie jej práva na riadne odôvodnenie, dodržanie zákazu arbitrárnosti i zákazu vnútornej rozpornosti rozhodnutia. V konkrétnostiach dovolateľka uviedla, že vyjadrenie urbariátu z 9. marca 2015, ako zákonného zástupcu spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti, podpísané jeho predsedom, považuje za uznanie nároku uplatneného žalobou. A to napriek tomu, že uznávací prejav bol učinенý predtým, ako bola zmätočnosť žaloby v označení žalovaného odstránená. Nevydaním rozsudku pre zmeškanie súdom je zásahom do práva žalobkyne na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie nevysvetlil prečo považuje názor žalobkyne za nesprávny. Ani odvolací súd nevysvetlil na základe čoho dospel k názoru, že výbor ani predseda spoločenstva, ale len jednotliví členovia spoločenstva, o ktorých právach sa konalo sa mohli kvalifikovane vyjadriť, či so žalobou súhlasia. Za rozporný označila žalobkyňa názor odvolacieho súdu o zákonnom zastúpení členov pozemkového spoločenstva urbariátom a názorom, že uznávací prejav mohli urobiť len všetci členovia pozemkového spoločenstva, a to každý z nich samostatne.

3.3. Dovolateľka súdom vyčítala nevysvetlenie označenej právnej normy, ktorá by vysvetľovala ich názor o tom, prečo maloletej žalobkyni (vo veku 7 rokov v čase uzavretia zmluvy) boli pričítané vady dobromyseľnosti jej rodičov ako zákonných zástupcov maloletej. Právna úprava podľa názoru žalobkyně nedovoľuje posúdiť dobromyseľnosť zastúpeného na základe dobromyseľnosti zástupcu. Ďalej dovolateľka namietala neodôvodnenie záveru súdu prvej inštancie konštatujúceho neosvedčenie naliehavého právneho záujmu žalobkyně na podanej žalobe, ku ktorej sa na jej odvoláciu námietku nevyjadril ani odvolací súd. Pritom poukázala, že vo všeobecnosti pri sporoch o určenie vlastníckeho práva je taký záujem daný, ak žalovaná strana je zapísaná ako vlastník spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti a prípadným vyhovením žaloby by sa dosiahla zmena zápisu, a tak odstránila spornosť práva, čo možno podľa názoru dovolateľky vzťahovať aj na jej prípad. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP a judikatúry dovolacieho súdu (7Cdo/205/2019) označila postup súdov nižšej inštancie, keď súd prvej inštancie neuviedol dôvody, pre ktoré nevykonal ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov (E. O. a J.. D. Q.) a odvolací súd na túto jej odvoláciu námietku nedal žiadnu odpoveď. Za nesporné označila dovolateľka skutočnosti ňou uvádzané v žalobe, s ktorými mali žalovaní v podaní z 9. marca 2015 súhlasiť, preto v tomto smere už bolo dokazovanie nadbytočné, čo namietala v odvolaní, avšak na to odvolací súd vôbec nereagoval. Z uvedených dôvodov považovala dovolateľka rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, tiež za arbitrárny i nepreskúmateľný. Podľa dovolateľky odvolací súd nepostupoval v zmysle § 387 ods. 3 CSP, lebo sa nezaoberal podstatnými tvrdeniami v odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňa kvalitatívne požiadavky v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP nepovažoval za daný (naplnený), rozhodnutia súdov považoval za správne a riadne odôvodnené, navrhol preto dovolanie odmietnuť alebo ho ako nedôvodné zamietnuť. V kontradiktórnej argumentácii s odkazom na R 27/2005 uviedol, že žalovaná ako maloletá nevstúpila do dobromyseľnej držby prostredníctvom úkonov jej rodičov, lebo títo mali vedomosť o nezapísaní zmluvou prevádzaného vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti. Parcely č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXX/X v súčasnosti nie sú evidované na liste vlastníctva, žalovaným nesvedčí k nim vlastnícke právo, a preto nie sú v spore o týchto pasívne vecne legitimovaní. Vlastnícke právo k parcelám vedených na LV č. XXXX bolo zapísané na základe rozhodnutia o ROEP v prospech oprávnených osôb, žalobkyňa si v rámci ROEP svoje práva neuplatnila. V žalobe žalobkyňou označený žalovaný ako právnická osoba (urbariát) nemohol uznať nárok za jednotlivých vlastníkov, ktorí v tom čase neboli stranou sporu, ktorou sa stali po viac ako 5 rokov od uznávacieho prejavu, a to na základe podania žalobkyně z 26. októbra 2020, ktorým bola uvedená vada žaloby odstránená.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva. Nie je prípustné, aby dovolací dôvod bol vymedzený dovolateľom s odkazom na jeho skoršie podania pred prvostupňovým alebo odvolacím súdom (§ 433 CSP).

8. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v odbore právo, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

10. Žalobkyňa vyvodila prípustnosť i dôvodnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10.3. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Žalobkyňa namietajúc porušenie jej práva na spravodlivý proces deklaruje porušenie jej práva na riadne odôvodnenie, na dodržanie zákazu arbitrárnosti i zákazu vnútornej rozpornosti rozhodnutia.

11.1. V konkrétnostiach namieta, že vyjadrenie urbariátu z 9. marca 2015, ako zákonného zástupcu spoluvlastníkov dotknutej nehnuteľnosti, podpísané jeho predsedom, považuje za uznanie nároku uplatneného žalobou. A to napriek tomu, že uznávací prejav bol učiný predtým, ako bola nesprávnosť žaloby v označení žalovaného odstránená. Nevydanie rozsudku pre uznanie súdom je vo všeobecnosti zásahom do práv žalobkyne na spravodlivý proces. Dovolací súd však v otázke tohto procesného úkonu nepovažuje dovolateľkou uvádzanú právnu konštrukciu za správnu. Žalobkyňa v žalobe označila za žalovanú stranu právnickú osobu (urbariát/pozemkové spoločenstvo), jej procesné úkony v spore dopadajú len na takto označený subjekt. Nemožno bez ďalšieho vychádzať z toho, že v tomto prípade išlo o zástupcu, ktorý uznal žalobou uplatnený nárok, ktorého účinky uznania by bolo možné pričítať zastúpenému ako (navyše) absentujúcemu subjektu v spore, ktorý bol žalobcom až dodatočne označený za žalovaného ako „spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti“ zastúpených URBARIAT, pozemkové spoločenstvo v Q.. Z uvedeného hľadiska nemožno prisvedčiť námietke dovolateľky dovoľávajúcej sa existencie vady spojenej s nevydaním rozsudku pre uznanie nároku.

11.2. Dovolateľka súdom vyčítala nevysvetlenie označenej právnej normy, ktorá by odôvodňovala ich

názor o tom, prečo maloletej žalobkyni (vo veku 7 rokov v čase uzavretia zmluvy) boli pričítané vady dobromyseľnosti jej rodičov ako zákonných zástupcov maloletej. Právna úprava zákonného zastúpenia podľa názoru žalobkyne nedovoľuje posúdiť dobromyseľnosť zastúpeného na základe dobromyseľnosti zástupcu. Takto vyslovené námietky smerujú k otázke právneho posúdenia veci súdmi ohľadom otázky vydržania a oprávnenej (dobromyseľnej) držby nehnuteľností, ktorú však nemožno považovať za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012). Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020). Napokon je potrebné uviesť i to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11.3. Ďalej dovolateľka namietala neodôvodnenie záveru súdu prvej inštancie konštatujúceho neosvedčenie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podanej žalobe, ku ktorej sa na jej odvoláciu námietku nevyjadril ani odvolací súd. Prítom poukázala, že vo všeobecnosti pri sporoch o určenie vlastníckeho práva je taký záujem daný, ak žalovaná strana je zapísaná ako vlastníč spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti a prípadným vyhovením žaloby by sa dosiahla zmena zápisu, a tak odstránila spornosť práva, čo možno podľa názoru dovolateľky vzťahovať aj na jej prípad. Dovolateľka namietala nepreskúmateľnosť záveru súdu prvej inštancie o neosvedčení jej naliehavého právneho záujmu na podaní určovacej žaloby, ako i to, že odvolací súd na túto jej námietku v odolaní z 27. septembra 2021 nereagoval. Odvolací súd na túto odvoláciu námietku v odôvodnení svojho rozsudku neposkytol dovolateľke žiadne vysvetlenie (odpoveď), i keď išlo pre samú vec o rozhodnú skutočnosť, lebo až splnenie tejto procesnej podmienky (v zmysle § 137 písm. c) CSP predtým § 80 písm. c) OSP) dovoľuje súdu pristúpiť k vecnému prerokovaniu žaloby o určení vlastníckeho práva. Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby vyžaduje, aby v prípade vyhovenia takejto žalobe nastal stav, ktorý je pre žalobcu po právnej stránke významný (užitočný).

11.4. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP a judikatúry dovolacieho súdu (7Cdo/205/2019) označila postup súdov nižšej inštancie, keď súd prvej inštancie neuviedol dôvody, pre ktoré nevykonal ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov (. a J. k otázke dobromyseľnej držby nehnuteľností) a odvolací súd na túto jej odvoláciu námietku nedal žiadnu odpoveď. Dovolateľka navrhla výsluch dotknutých svedkov na pojednávaní súdu 20. júla 2020 (viď č. I. 189 súdneho spisu). Obsah súdneho spisu neprezrádza, aby súd prvej inštancie vykonal žalobkyňou navrhnutý výsluch svedkov E. O. a J.. D. Q. alebo, aby uviedol dôvody, pre ktoré sa rozhodol výsluch svedkov nevykonať. Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu nemožno zistiť, či a prípadne ako odvolací súd sa vysporiadal s odvolacou námietkou ohľadom deficitu zdôvodnenia nevykonania výsluchov predmetných svedkov súdom prvej inštancie. K tomu dovolací súd poznamenáva, že dovolací súd v uznesení z 28. októbra 2020, sp. zn. 7Cdo/205/2019, vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu SR, ako aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 poukázal na to, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti

tvrdení skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (5Cdo/151/2019).

12. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Za predpokladu, že ide o rozhodné závery, na ktorých stojí súdne rozhodnutie, keďže sa nevyžaduje odpoveď na každú vznesenú námietku. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Podľa dovolacieho súdu, odvolací súd v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom nedal odpovede na rozhodné právne otázky [ohľadom (ne)existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podaní určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP (predtým § 80 písm. c) OSP), ale ani odpovede na otázku ohľadom (ne)vykonania žalobkyňou navrhnutého dokazovania výsluchom svedkov E. a J.. D. Q. (porovnaj body 11.3. a 11.4. vyššie)].

15. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a vo výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

16. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.